

(§ 270. št. 7 kaz. pr. r.). V tem primeru je obtoženec odgovoren za zdravju kvarno pripravljanje peciva, ker ga zadene vsaj malomarnost, s tem pa je učinjen vsaj prestopok po § 14. št. 1 zakona o živilih. Napačen je dalje pravni nazor obeh sodb, da ni prestopka v zmislu zakona o živilih za to, ker ni domnevati, da je raba nesnažnega orodja vobče zdravju kvarna, kajti zakon ne zahteva, da učinkuje živilo zdravju kvarno sploh, ampak le, da je sposobno kvariti človeško zdravje. Napačen je tudi nazor, da govori § 15. zakona o živilih o zastrupljenih ali ponarejenih snoveh; za to domnevo ni podlage v zakonu.

R—i.

Izpred upravnega sodišča.

Pri predpisu vodarine zadrugi za vodo, dobavljeno iz občinskega vodovoda, ne pridejo vpoštev člani zadruge, niti to, so-li občani ali ne.

Občina S. ima vodovod. Določila o rabi vodovoda so obsežena v zadevnem sklepu občinskega odbora in v vodovodnem pravilniku, odobrenem od višjih oblasti, ki so tudi prispevale k stroškom za zgradbo vodovoda. Da se obrestuje in odplačuje vodovodni dolg občine in pokrivajo vzdrževalni stroški, plačujejo domačini, to so občani, vodovodne prispevke po določenem ključu. Ekvivalent za plačila imajo v rabi vodovoda za svoje gospodarske namene in eventualno gašenje požara. Za obrtne namene se poraba vode in plačilo prispevka v vsakem primeru posebej določi. Vodo smejo pri javnih izlivkah porabljati tudi neobčani, dasi ne plačujejo vodarine.

V občini je tudi zadružna mlekarna, ki porablja iz vodovoda mnogo, po navedbi pritožbe, do 100 hl vode na dan. Člani zadruge so deloma občani, deloma spadajo v druge občine. Občina je hotela zadrugi predpisati vodarino za porabo vode, a tako, da bi zadela samo tuje občane, ker domačini itak plačujejo za vodovod. Občinski odbor je torej sklenil, da plačajo zunanji člani za vodo, porabljeno v zadružni mlekarni v njihovo korist, po 30 vinarjev od kubičnega

metra; sklep je bil naznanjen zadrugi z dostavkom, da naj ona plačuje v občinsko blagajno po sklepu občinskega odbora odpadajočo vodarino.

Pritožbi mlekarske zadruge zoper sklep občinskega odbora je deželni odbor ugodil in izpodbijani sklep razveljavil. Po njegovi odločbi je občina sicer upravičena zahtevati vodarino od zadruge kakor pravne osebe, ki rabi vodo iz občinskega vodovoda, ne sme pa predpisovati porazdelitve vodarine na zadružne člane, ker je to notranja zadeva, ki jo uredi zadruga sama po svojih pravilih.

Pritožbo občine zoper odločbo deželnega odbora je upravno sodišče z razsodbo od 8. maja 1913 št. 4871, kakor neutemeljeno zavrnilo s to-le utemeljitvijo:

Nesporno je, da ima od občine S. zgrajeni vodovod značaj javne občinske naprave. Zato je razmerje med občino kakor lastnico vodovoda in posameznimi odjemalcj vode presoјati na podlagi norm javnega prava po avtonomni inštančni poti. Tudi se ne zanika dejstvo, ki je izpodbijani odločbi za podlago, da se od mlekarske zadruge porablјena voda iz občinskega vodovoda oddaja neposredno zadrugi, ne pa posameznim njenim članom. Iz tega sledi, da more občina za dobavljeno vodo zahtevati plačilo samo od odjemalca, torej od zadruge. Občina priznava v pritožbi sama, da je ta konstrukcija pravnega razmerja pravilna, opravičuje pa svoj sklep z namenom, da hoče imeti svoje občane od plačevanja vodarine po § 9 obč. reda oproščene. Dosegati ta namen pa ni dopusten po tej poti, ker posamezni člani zadruge osebno niso odjemalci vode iz občinskega vodovoda. Bili bi zavezani k občinski dajatvi, kateri bi ne odgovarјala nobena protidajatev občine. Pri tem stvarnem in pravnem položaju ne pridejo glede vodarine, ki jo mora po zakonu z dne 9. aprila 1873 dr. zak. št. 70, pravilno konstituirana zadruga plačevati za vodo iz občinskega vodovoda, prav nič vpoštev vsakočasni člani te zadruge in torej tudi ne okolnost, so-li občani ali neobčani.

J. S.

